

ХРИСТІЯНСЬКИЙ ГОЛОС

УКРАЇНСЬКА ЦЕРКОВНА ГАЗЕТА • UKRAINISCHE KIRCHENZEITUNG

PIK ВИДАННЯ • JAHRGANG 68

ЛИСТОПАД • NOVEMBER 2016 • Nr. 22 (2954)

ЦІНА • PREIS • 1,50 EURO

XГ

РІЗДВЯНИЙ ПІСТ

Сьогодні, ще до свого народження, Христос є серед нас і запрошує всіх до вертепу, бо хоче поблагословити тих, хто почув Його і, взявши свій хрест, прийшов зустрітись з Ним і привітати Його. Щоб зробити щасливою нашу зустріч, Церква успадкувала сорокаденний Різдвяний піст, протягом якого готує вірних до зустрічі з новонародженим Дитятком. Цей піст має ту саму ціль, що й піст святої Чотиридесятниці. Різниця лише в тому, що під час Великого посту вірні проводжали Христа на Голгофу, співчуваючи Його стражданням, а сьогодні вони готуються до приходу Христа на землю.

Купол Скелі – монумент на Храмовій горі в Єрусалимі. Споруджений в 687–691 роках на вершині гори, священної для мусульман, юдеїв і християн. Ідея будівництва полягала в тому, щоб затьмарити розташований поруч християнський храм Святого Гробу. Раніше на Храмовій Горі стояв **Єрусалимський храм** – стародавній центр єврейського релігійного життя. Перший храм був збудований царем Соломоном бл. 960 року до н. е. та зруйнований у 586 році до н. е. Другий храм був відбудований на місці попереднього у другій половині V ст. до н. е., зруйнований римлянами близько 69 року н. е. Храм був центром прощ та поклоніння. Останній храм має стосунок і до християнства, бо був тісно пов'язаний з життям Ісуса Христа. У 8 день по народженні Христа-малюка принесли до храму, щоби посвятити Його Господу та скласти жертву. Щорічно батьки Христа направлялись з Ним на Пасху до храму. Ще в дитинстві батьки знайшли 12-річного Ісуса в храмі дискутуючим зі священниками. Пізніше знову Ісус направлявся до храму на Пасху, і знайшовши в ньому торговців, які продавали волів, овець і голубів та міняли гроші, вигнав їх.

(з Вікіпедії)

Цей піст починається відразу після вшанування дня пам'яті апостола Пилипа. Життя цього святого Церква показує як приклад для наслідування, допомагаючи вірним віднайти шляхи поєднання з Богом. Цей апостол був такою самою людиною, як і всі інші люди. Працював, молився, боровся зі спокусами, вчився в інших як служити Богові, грішив і каюся. Коли зустрівся з Христом, то так Його полюбив, що вже ніколи не залишав. Після смерті свого Вчителя він подався у далекі світи і дійшов аж до Індії. Усе своє життя Пилип усім, від малого до великого, розповідав про Христа. Кров застигає в жилах, коли, перечитуючи життя святого, дізнаємося про його великі страждання, приниження та муки, які він витерпів від варварів.

Коли Пилипові виповнилося дев'яносто років, він почав сумувати за небом та загорівся бажанням зустрітись зі своїм Богом. Поки це трапилося, погани вивели праведного на площу і на очах кількох тисяч людей здирали у нього шкіру і соленим розчином обливали його рани. Апостол мужньо терпів ці муки. Саме цим довів усім, що шлях до Бога проходить через випробування та глибоку віру.

Знаю, дорогі у Христі, що в мить, коли слухаємо ці слова, подумаємо: «Хіба можливо жити так, як той святий? Напевно жоден чернець із найстрогішого чину не зміг би витримати таких випробувань». Але правда, погодьтеся зі мною, що ні Христос, ні Церква не вимагають цього від нас. На прикладі життя святих Церква хоче переконати нас у тому, що пізнати Христа можливо тільки через побожне життя.

Неважко здогадатися, чого домагається Церква через Різдвяний піст. Вона хоче, щоби всі, хто вірує у Христа, краще пізнали Бога, дотримувалися Його заповідей, наслідували життя святих і молилися до них. Протягом сорока днів Церква не перестає закликати своїх дітей, щоби вони викинули зі своєї душі все гріховне і зробили її місцем народження Божої Дитинки.

▼ Продовження на 2 стор.

Поляки і українці мають багатотисячну спільну історію. Найбільш контраверсійний період в їхніх відносинах – це майже вся перша половина XX століття. І поляки, і українці не були готові до компромісу, бо яблуком розбрату стали одні й ті самі території: Галичина, Волинь, Підляшшя. Після краху СРСР розпочався процес переосмислення, робилися спроби досягнути примирення. На цьому складному шляху протягом більше як двох десятиліть багато чого вдалося досягнути, на жаль, останній рік, це період руйнації досягнутого, поглинання доброї пам'яті старими і новими польськими міфами про поганих «бандер», «гайдамаків» тощо. Різке погіршення стартувало разом з перемогою партії Право і Справедливість на парламентських виборах в жовтні 2015 року. **На 8 сторінці** Богдан Панкевич піддає аналізу цю невтішну для польсько-українських відносин ситуацію

На 2 сторінці публікуємо лист італійського письменника та філософа Умберто Еко з передріздвяними настановами для онука. Письменник упокоївся в лютому ц.р. на 84 році життя. Роком раніше вийшов останній роман Еко – «Номер нуль». У 1980 році з публікацією «Імені рози» Еко здобував світову письменницьку славу

РІЗДВЯНИЙ ПІСТ

▼ Продовження. Початок на 1 стор.

Можливо, ти, брате і сестро, станеш виправдовуватися і скажеш: «Я не почуваю себе винним перед Богом, зберігаю стародавні традиції: кожного Святого вечора готую дванадцять страв, з молитвою розпочинаю вечерю, колядую і не забуваю про Церкву». Дай Господи, щоб твоя праведність засяяла перед Богом. Але погодься зі мною, що все це тільки зовнішній бік твого життя.

Через піст Церква хоче застергти вірних від затаєних гріхів, які дуже часто ховаються у людській душі і загороджують дорогу до святості.

Всі знають історію про багатого книжника, якого Христос не назвав по імені, коли той увійшов в храм, щоб помолитися. Цей чоловік вважав себе дуже побожним, бо постив двічі на тиждень та давав на храм десятину зі всього набутого маєтку, але мав гордовиту вдачу, йому бракувало жалю

за гріхи, тому Христос обминув книжника увагою, тому останній не одержав нагороди, якої сподівався.

Не в кращій ситуації опинився хлопець, який від юності зберігав усі заповіді Божі і запитував у Христа, що йому робити, щоб досягнути вічне життя. Коли Христос порадив йому продати маєток і роздати гроші вбогим, юнак залишив Його, сховався між людьми, бо був занадто прив'язаним до багатства. Таке трапляється і в нашому житті. Один важкий гріх віддаляє нас від Христа і загороджує до-

рогу до вічного життя.

Якщо ти, брате чи сестро, хочеш прийти до Христа, принести Йому в дари свою віру, то не чекай, доки Він залишить ясла і піде до Єгипту, а вже з цієї хвилини вирушай у подорож, та не забувай, що найкоротший шлях до Бога лежить через покаєння та жаль за гріхи. Тому не ховайся у тінь своєї гріховності, а вже сьогодні зроби іспит совісті. Якщо відчуєш, що надмірно захоплення земним життям, гордість чи пристрасті обтяжують тебе в дорозі до Вифлеєму, то зайди до сповідальниці і очисти

свою душу від цих гріхів. Погодься зі мною, що Христос не обминє тебе увагою, як він це зробив з книжником, а прийме твоє запрошення, оселиться в твоїй душі, почне тобі служити, потішати у смутку, лікувати твої недуги і стерегти, щоб ти «не спіткнувся об камінь ногою своєю» (Пс. 90, 12). Він буде перебувати у твоїй душі доти, доки ти знову не почнеш бичувати Його своїми гріхами і не проженеш на Голгофу помирати між розбійниками у важких муках. Амінь.

о. Іван Замалуцький,
«Дорогою молитви»

ХТ

Вифлеєм у Біблії часто згадується як Вифлеєм-Ефрата для відмінності від Вифлеєму Галилейського, розташованого бл. 11 км на північний захід від Назарету.

ВИФЛЕЄМ У БІБЛІЇ

СТАРИЙ ЗАВІТ

Перша згадка про Вифлеєм у Біблії знаходиться у Книзі Буття (Бут. 35:19), при пригадці місця поховання Рахилі – одної з двох дружин патріарха Якова, її гробниця досі тут вшановується. Після завоювання Ханаану ізраїльськими племенами Вифлеєм стає частиною Юдеї.

Події Книги Рут також значною мірою відбуваються у Вифлеємі (Рут. 1:1). Вифлеєм згадується у Святому Письмі як «будинок Давида» або Ефрата (плодоносний). Тут народився цар Давид (1 Сам. 16:1), і тут він був

помазаний на царство пророком Самуїлом. Згідно з пророцтвом Михея у Вифлеємі мав народитися Месія, цар Ізраїля, нащадок Давида (Мих. 5:1). У цьому вірші і згадується Вифлеєм-Ефрата.

НОВИЙ ЗАВІТ

Вифлеєм найбільш відомий тим, що в цьому місті, згідно з Євангеліями, відбулося Різдво Ісуса Христа (Мт. 2:1, Лк. 2:4–11). Мудреці побачили зірку над містом і прийшли поклонитися майбутньому Царю, принісши дари: золото як Царю, ладан як Богу і смирну як Людині. Однак після того, як цар Ірод наказав убити всіх немовлят чоловічої статі, Святе Сімейство покинуло Вифлеєм та перейшло до Єгипту. (з Вікіпедії)

ХТ

Лист Умберто Еко до онука

23 лютого 2016 року в Італії попрощалися з філософом та письменником Умберто Еко. Він казав: «Не варто думати, що Італія – це країна інтелектуалів. Той факт, що Рафаель і Мікеланджело родом звідси, насправді нічого не значить». Але все ж таки країна, де народжуються такі талановиті люди, у тому числі і сам Умберто – значно вирізняється на полотні світу. Вашій увазі – лист Умберто Еко до свого онука.

Мій дорогий онуце!

Я не хотів би, щоб цей різдвяний лист звучав занадто повчально. (...) Отже, я хочу дати лише одну пораду, яка може стати тобі в нагоді зараз, коли ти користуєшся своїм планшетом. Я не стану давати тобі пораду не займатися цим, бо боюся здатися дурним дідом. Я ж і сам ним користуюся. В крайньому випадку можу порадити тобі не затримувати увагу на сотнях порнографічних сайтів. (...) Але я не про це хотів з тобою говорити, а про хворобу, яка вразила твоє і попереднє покоління, яке вже вчиться в університетах. Я говорю про втрату пам'яті.

Це правда, що якщо ти захочеш дізнатися, хто такий Карл Великий або де знаходиться Куала-Лумпур, то ти зможеш натиснути на кнопку і негайно дізнатися все в інтернеті. Роби це, коли тобі потрібно, але, отримавши відповідь, старайся запам'ятати її зміст, щоб не шукати вдруге, коли ці знання тобі знадобляться, наприклад, в школі. Погано те, що розуміння того, що комп'ютер може в будь-який момент відповісти на твоє запитання, відбиває у тебе бажання запам'ятовувати інформацію. Цьому явищу можна навести таке порівняння: дізнавшись, що з однієї вулиці до іншої можна дістатися на автобусі або метро, що дуже зручно в разі поспіху, людина вирішує, що у неї більше немає необхідності ходити пішки. Але якщо ти перестанеш ходити, то перетворишся в людину, вимушену пересуватися в інвалідному візку. О, я знаю, що ти займаєшся спортом і вмєєш керувати своїм тілом, але повернемося до твого мозку.

Пам'ять подібна до м'язів твоїх ніг. Якщо ти її перестанеш тренувати, то вона стане в'ялою, і ти перетворишся в ідіота. Крім того, всі ми в старості ризикуємо захворіти хворобою Альцгеймера, і один із способів уникнути цієї неприємності полягає в постійному тренуванні нашої пам'яті. Ось в чому полягає мій рецепт.

Щоранку вивчати якийсь короткий вірш, як змушували нас робити в дитинстві. Можна влаштовувати змагання з друзями на найкращу пам'ять. Якщо тобі не подобається поезія, то можеш запам'ятовувати склад футбольних команд, але ти повинен знати гравців не тільки з команди римського клубу, але і гравців інших команд, а також їхні колишні склади (уяви, що я пам'ятаю імена гравців Туринського клубу, що були на борту літака, що зазнав аварії на пагорбі Суперга). Змагатися в тому, хто краще пам'ятає зміст прочитаних книг: чи пам'ятають твої друзі імена слуг трьох мушкетерів і д'Артаньяна (Грімо, Базен, Мушкетон і Планше)... А якщо ти не хочеш читати «Трьох мушкетерів» (хоча ти не знаєш, що при цьому втрачаєш), то виконай подібну гру з тієї книжкою, яку ти прочитав.

Це здається грою, та це й є гра, але ти побачиш, як твоя голова наповниться персонажами, історіями і найрізноманітнішими спогадами. Ти запитаєш, чому колись комп'ютер називали електронним мозком. Це тому, що він був задуманий по моделі твого (нашого) мозку, але у людського мозку більше зв'язків, ніж у комп'ютера. Мозок – це такий комп'ютер, який завжди з тобою, його можливості розширюються в результаті вправ, твій же настільний комп'ютер після тривалого використання втрачає швидкість і через кілька років вимагає заміни. А твій мозок може прослужити тобі до 90 років, і в 90 років, якщо ти будеш його тренувати, ти будеш пам'ятати більше, ніж пам'ятаєш зараз. (...)

Сьогодні школі слід було б навчити тебе запам'ятовувати те, що трапилося до твого народження, але й це погано вдається. Різні опитування показують, що сучасна молодь, навіть університетська, народжена в 1990 році, не знає, а, можливо і не хоче знати про те, що відбувалося в 1980 році, вже не кажучи про те, що було 50 років тому. (...) Сьогодні молодь не знає артисток кіно двадцятирічної давності, а я знав, хто така Франческа Бертіні, що знімалася в німому кіно за 20 років до мого народження. Може так було тому,

що я гортав старі журнали, звалені в коморі нашого будинку. Я і тобі пропоную перегорати старі журнали, тому що це допомагає зрозуміти те, що відбувалося до твого народження.

Але чому так важливо знати про події далекого минулого? Тому що часто такі знання допомагають зрозуміти хід сучасних подій і в будь-якому випадку, як і знання складу футбольних команд, допомагають збагатити нашу пам'ять.

Врахуй, що ти можеш тренувати свою пам'ять не тільки за допомогою книг і журналів, а й за допомогою інтернету. Він придатний не тільки для того, щоб базікати з твоїми друзями, а й для вивчення світової історії. Хто такі хетти і камізари? Як називалися три кораблі Колумба? Коли вимерли динозаври? Чи був штурвал на Ноєвому ковчезі? Як називався предок бика? Сто років тому водилося більше тигрів, ніж зараз? Що ти знаєш про імперію Малі? Хто розповів про неї? Хто був другим Папою в історії? Коли був створений Міккі Маус?

Я міг би продовжувати ставити питання до безкінечності, і вони стали б прекрасними темами для дослідження. Все це треба пам'ятати. Настане день, і ти постарієш, але ти будеш відчувати, що прожив тисячу життів, немовби ти брав участь у битві при Ватерлоо, був присутній при вбивстві Юлія Цезаря, побував в тому місці, де Бертольд Шварц, змішуючи в ступці різні речовини в спробі отримати золото, випадково винайшов порох і злетів в повітря (і так йому і треба!). А інші твої друзі, які не прагнуть збагатити свою пам'ять, проживуть тільки одне власне життя, монотонне і позбавлене великих емоцій.

Отже, збагацуй свою пам'ять і завтра вивчи напам'ять «La Vispa Teresa». **Подано за «Universe»**

З Катехизму УГКЦ

Як співаємо в богослужіннях різдвя Христова, у воплощенні Бог-Слово зволив обмежити Себе в часі: «Безначальне Слово таємничим чином прийняло початок», та в просторі: «Невмістимий обмежується плоттю». Христос прийняв смирення дитинства на противагу обраному Адамом самовивищенню. Коли Діва прийняла у своє лоно Боже Слово, то її лоно стало *мисленним раєм* – місцем зустрічі Бога і людини. Ягниця виносила великого Пастиря у своєму лоні, а тоді у вертепі від Діви зацвіло «Дерево життя» – Христос. Розділення між людиною і Богом, між землею і небом тепер усунене, про що небо звістило землю «устами зірки» і «собором зірок» – ангелів. Сам вертеп набуває значення царської палати, а ясла – царського престолу. Ісуса пов'язують пеленами для розв'язання людства від узів гріхів. Упалий раніше царський образ людини відновлюється аж до його повноти у воскресінні. (193)

ОТЕЦЬ НАШ ЙОАН ЗОЛОТОУСТИЙ

Святий Йоан, якого завдяки силі і красі його слова світ назвав «Золотоустим», і якого називають також «устами Христа», народився в Антіохії Сирійській близько 347 р. Його батько Секунд був начальником міста, але помер передчасно і залишив Йоана сиротою. Та Господь Бог дав йому матір, якої можна бажати всім християнським дітям, на ім'я Антуса. Вдовою вона залишилася на 20 році життя. І тоді Антуса не думала про життя в розкошах; вона цілковито посвятила себе Богу і вихованню своєї дитини. А Бог прийняв жертву доброї матері: син її став славою Церкви, став учителем вселенної, став стовпом і утвердженням Церкви; і доки світити сонцю, доки текти всім рікам світу, доти в творах його знайде невичерпне джерело Божої науки.

це 25 лютого 398 р. Для святого Йоана почалася тут нова доба життя. Він став навчати і приводити до Бога, сам жив ангельським життям, споживав лиш ячмінний хліб, молитва була його кормом і відпочинком. Повний любови до всіх, він дбав про чистоту святої віри і звичаїв, рішуче виступив проти частини духовенства, що вела грішне, згрішуюче інше життя.

Святий Йоан старався, щоб вірні всюди при роботі співали псалми і побожні пісні, бо, як пише при поясненні 41 псалма, «ніщо так не підносить і окрилює душу, не відриває її з такою силою від землі і не звільняє від усіх пут тіла, як гармонійний стих і свята пісня, умно складена. Природа наша любить в стихах і співі, вона так споріднена з ними, що й немовлят, коли вони плачуть і марудять, ми присипляємо пісню. І хлібороби співають при своїй роботі, і моряки, коли гребуть веслами, так само й жінки-ткалі, окремо чи разом, співають. І всі так чинять, щоб пісню підсолонити свою працю, бо при її звуках душа легше знесе і труд, і журбу. Тому-то ми маємо псалми, співання яких є і милим, і корисним. Світські пісні приносять багато зла і згрішення, усе те, що є в них злого, проникає в душу, ослаблює її і псує. А духовні пісні – це джерело освячення, провідники до мудрости, бо слова їх очищають серця і Святий Дух сходить в душу того, хто їх співає».

▼ Продовження на 4 стор.

ВІДКРИЮТЬ МУЗЕЙ МИТРОПОЛИТА АНДРЕЯ

У приміщенні монастиря, що на даний момент перебуває у державній власності, розмістять музей Андрея Шептицького. Створено робочу групу, яка напрацює дорожню карту передання приміщення колишнього монастиря на баланс Львівської обласної ради для послідовного передання його релігійній громаді Львівської Архиепархії УГКЦ. У музеї буде розміщена найбільша існуюча колекція з понад 600 експонатів, пов'язаних з постаттю Митрополита. Крім того, там розмістять найбільшу і найціннішу збірку українського сакрального мистецтва, яку утримує і постійно поповнює Церква. Ця збірка – старовинні твори сакрального мистецтва СТУДІОН (ікони, хрести, картини, скульптури), яку ще в 1909 році започаткував митрополит Андрей. («Львівський портал»)

ІНТЕРАКТИВНА КАРТА УГКЦ

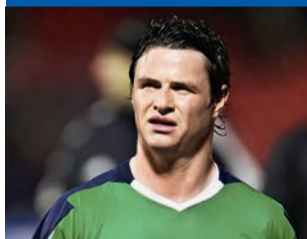

Запрацювала сторінка інтерактивної карти УГКЦ у соціалізаційній мережі Фейсбук за адресою www.facebook.com/marugcc. На сторінці поміщаються новини карти, зокрема що нового позначено та доповнено, а також інформація про окремі парафії та локації. Станом на жовтень на карті близько 1500 локацій: соборів, храмів, парафій, душпастирств, каплиць, монастирів, навчальних закладів та музеїв. Проте, це ледве третина від усього, що ще могло би бути позначене. Якщо ви не знайшли на карті своєї церкви чи місця, де відправляються Літургії для вашої громади, або якщо ви бачите помилки, неточності, брак інформації, пишіть нам на електронну пошту: marugcc@gmail.com, або на сторінку Фейсбук. (ДІ УГКЦ)

УГКЦ В ОАЕ

Владика Йосиф Мілян освятив першу каплицю УГКЦ в Об'єднаних Арабських Еміратах. Каплиця, розташована в Дубаї на території римо-католицького костела Святої Марії, є першою українською станицею в ОАЕ. Громадою опікується капелан УГКЦ в ОАЕ о. Юрій Юрчик. Станом на сьогодні громада УГКЦ в ОАЕ налічує близько тисячі осіб. (Пасторально-міграційний відділ УГКЦ)

З ФУТБОЛУ В СВЯЩЕНИКИ

38-річний Філіп Молрін (Philip Mulgane), колишній футболіст Манчестер Юнайтед, який 27 раз виступав в збірній Північної Ірландії, отримав дияконські свячення. До цього він вступив до Чину Провідників, членів якого популярно називають домініканцями. Дияконські свячення Молрін отримав з рук Архиепископа Дубліну монс. Діармуїда Мартіна у рідному Белфасті. Дуже ймовірно, що наступного року він стане священником. Його рішення вступити до Домініканського Чину свого часу було викликало шок у його знайомих. Здавна Молрін присвячував багато часу благодійності, особливо допоміг безхатченкам. («Католицький Оглядач», «ONET»)

СЛОВЕНІЯ ВИЗНАЛА АГРЕСІЮ РОСІЇ

Словенія стала першою державою ЄС, яка у двосторонньому документі визнала акт агресії Росії проти України. У підписаній нещодавно Декларації президенти України та Словенії засуджують агресію Росії на Донбасі й закликають РФ припинити фінансування терористів. Суверенність та непорушність кордонів України в документі називають «гарантією безпеки всіх європейських держав». (24 Канал)

480 ЗНИКЛИХ НА ДОНБАСІ

480 зниклих безвісти у зоні бойових дій на сході України розшукує місія Червоного Хреста. У цих списках значаться як цивільні, так і військові, як із підконтрольних Україні територій, так і з окупованих. Такий реєстр Червоний Хрест веде від квітня 2014 року. Досі організація отримала тисячу таких звернень і понад п'ять сотень людей вдалося знайти. Найчастіше з проханням про допомогу звертаються родичі зниклих. (5 Канал)

ОТЕЦЬ НАШ
ЙОАН ЗОЛТОУСТИЙ▼ Продовження.
Початок на 3 стор.

Науки Йоана Золотоустого чуда діяли, народ наповнив церкви, а раніше вони були напівпорожні, натовість цирки і театри переповнені. Чутка про його працю ширилася далеко і поза межі Царгорода.

Святий Йоан Золотоустий скоротив і змінив Божественну літургію святого Василія Великого, і нині цю службу Йоана Золотоустого відправляють цілий рік, окрім кількох днів, коли служить літургія Василія Великого. Наслідок його трудів, як пише Паладій, був такий: «Духовенство влаштоване, симонія (купування духовних гідностей, як дияконство, священство або приходи) подолана, ересі поборені, бідні і слабкі забезпечені, монахи, діви і вдовиці представляли образ досконалості. Одним словом, Царгород досконала перемінився, і все це зробив один чоловік, нащений любов'ю, озброєний всепереможним даром красномовного слова».

Але ненависть не спить. Потаї росло також і число ворогів, а серед них покарані за зле життя священники, деякі злого життя багаті жінки і придворні, яких святий Йоан жорстко картав за їх грішне життя. Відтак святого Йоана

заслали у Вірменію, в містечко Кукус, що лежало в найдикішій і найнездоровішій, при кінці світу розміщеній місцевості, на яку постійно нападали дикі ісавряни, так, що ніхто не був тут певний життя.

В Кукусі прийняли його з великим захопленням. Трішки набравшись сил, став і тут навчати та творити милостиню, бо багато з його прихильників або особисто приїжджали відвідати його, або прислали йому значні суми грошей, які святий тратив на допомогу бідним. Він знав, що багато єпископів, священників і вірних страждають у в'язницях за те, що залишилися йому вірні. Він писав до них листи, сповнених розради і любові. Він звернув свій погляд на Персію, де лютий Сапор майже під корінь винищив християнство, і зробив для того краю стільки, що його назвали апостолом Персії. Так само посилав він проповідників до скитів, опікувався християнами Фінікії; усюди посилав свої листи, і хоч сам перебував у вигнанні, інших приводив до правди.

Святий Йоан страждав у Кукусі три роки, але під кінець 406 р. мусив сховатися від набігів ісаврян в Арабській фортеці, на горі Таврі. Яке було життя там святого Йоана, можна дізнатися з його листа, в якому він пише: «Я не маю постійного житла; мешкаю то в Кукусі, то в Арабській фортеці, або

що мав, прийняв Найсвятіші Дари і зі словами: «Слава Богу за все!» спокійно передав свою мученицьку душу в руки небесного Отця. Сталося це 14 вересня 407 р.

«На вістку про його смерть, – пише Паладій, – зі всіх сторін зібралось стільки народу, що здавалося, наче б там зібралися всі вірні Килікії, Понту, Вірменії та інших країв». Його мощі поклали поряд з мощами святого Василика, а через тридцять років їх урочисто перенесли до Царгорода. Згідно зі ста-

◀ Святий Йоан Золотоустий. Деісусний чин церкви св. Миколи з Усох, перша половина XVI ст., фрагмент

переховуюсь серед гір і лісів, або в печерах пустелі. Все тут у руїнах й у вогні, багато міст спалено, а люди убиті, мучені страхом, ми безнастанно змінюємо наші нічліги, кожної хвилини очікуємо смерті. Фортеця, що служить мені в'язницею, також не є забезпечена від набігів варварів».

Та ворогам святого Йоана було ще замало його страждань. Вони постаралися про те, щоб імператор наказав перевезти святого в містечко Питиунт в Колхиді, на північному березі Чорного моря, по сусідству з сарматами. До нього приставили двох катів-урядників, один з яких в нечуваний спосіб знущався зі святого Йоана. Навіть під час бурі вони не припиняли подорожі, для нічлігів навмисно вибирали пустинні місця або занедбані села, де мучений тяжкою хворобою

святий Йоан не міг навіть знайти води, щоб вгамувати спрагу. А святий дякував Богу, що дав йому страждати задля Його Імени.

До містечка Еомани в Понті він добрався геть вже без сил. За містом, у церкві святого мученика Василика вони зупинилися на нічліг. Святий Йоан всю ніч пробув у молитві. І тут явився йому святий Василик, який сказав: «Не журися, брате Йоане, вже завтра ми будемо разом». Вранці святий Йоан попросив, щоб дозволили йому залишитися тут ще кілька годин, але сторожі погналі вмираючого далі. Вони навіть милі не пройшли, як він цілком підупав на силі, і вони мусили назад вернути до церкви святого Василика. Тут святий Йоан став на молитву, а опісля одягнув на себе світлі ризи, віддав тим, хто був поряд усе,

ровинним описом, Йоан Золотоустий був тілом слабкий, малий і лисий.

Його листи – неоціненний скарб мудрости. Великий почитатель апостола Павла, Йоан Золотоустий, силою своєї науки і палкою вірою та любов'ю був дуже подібний до святого апостола. До його найкращих творів належать: «Про священство», «Про дівицтво», багато проповідей на честь святих і мучеників.

Як сонце ясне і світле, так світлий він для святої Церкви. Лишень що прийде день, коли сонце потьмяніє і згасне, а там, у небі, перед престолом Спасителя завжди буде сяяти той, хто у вогні Божої любові запалав не наче сонце – святий Йоан, «учитель духовний, Золотоустий».

Подано за «ДивенСвіт», текст скорочено

Думи мої...

Отож, панове українці, перемога Трампа – це не випадковість, не тенденція, а закономірність. Маємо справу з бунтом проти істеблшменту західного світу. Повстання мас-2. А маси XXI століття, озброєні смартфонами й маніпульовані Wikileaks'ами, твердо знають, що в усьому винні політики. Можливо, колись воно докотиться і до Кремля... Зате якщо ми, українці, переживемо й Трампа, нам уже нічого не буде страшно:

бо що не вбиває, як відомо, робить нас сильнішими. І таки робить: 1) Росіяни з Путіним через анексію й війну позбавили нас панслов'янського сентименталізму; 2) Голандці з британцями на референдумах розвіяли наші наївні ілюзії євроромантизму; 3) А американці з Трампом, схоже, відучать покладатися на зовнішній захист... Тож українська нація, не наче у руках скульптора, послідовно позбавляється усього зайвого...

Володимир Горбач, з Фейсбуку

ХТ

ЯК ЗАХІД ВТРАТИВ СВІТ

Ще тільки позавчора багаті демократичні держави уявляли, що світовий порядок після «холодної війни» формується за їхнім власним зразком. Тепер вони рятуються від світу.

В цього нового порядку мало бути три опори. М'який гегемон в особі США повинен був залишатися гарантом міжнародного миру, що допомагає просуванню ліберальної демократії. Європа мала експортувати свою модель постмодерної інтеграції своїм безпосереднім сусідам і навіть далі (пам'ятаєте розмови про те, що Асоціація держав Південно-Східної Азії скоро стане зовсім як Євро-

союз?). Занепадаюча Росія разом з Китаєм та іншими висхідними країнами Сходу і Півдня мали побачити свої хосени, щоб стати стейкхолдерами (зацікавленими сторонами-Ред.) в розробленій за західним проектом системі.

Це було тоді. США все ще виняткова держава, але незалежно від того, хто в листопаді стане новим президентом, внутрішній політичний

імпульс спрямований на те, щоб цофнутися зі світової ари.

Європа занадто зайнята заліплюванням тріщин у власному проекті, щоб звертати увагу на те, що відбувається в інших місцях. Охоплені кризами – єврозона, міграція і остатньо Brexit, – цей континент втратив здатність мислити стратегічно. На додачу до всього ні Росія, ні Китай не схильні прийма-

ти правила, написані США.

Що сталося? Війна в Іраку, що покликана була продемонструвати потугу американського впливу, насправді виявила її обмеження. Глобальна фінансова криза 2007–2008 рр. жорстко оголила слабкості ліберального капіталізму. Інтеграційні мрії Європи розбилися об кризу єврозони. Китайська економіка росла швидше за будь-які очікування, і це призвело до перерозподілу сил в глобальній системі.

Нині лейтмотивом є на-

ціоналізм. У США це приймає форму «Америки передусім» – войовничого, як дехто каже, ізоляціонізму. Для Владіміра Путіна озброєний реваншизм – єдине, що в нього лишилося: Росія слабка у всіх вимірах сили, крім мілітарного. Європа, з її популізмом і кишеньковими авторитарями, як угорський Віктор Орбан, забуває уроки власної історії. Китай хоче викреслити з пам'яті сто років приниження. Всі вони, можна сказати, вестфальці нині.

▼ Продовження на 5 стор.

ЯК ЗАХІД ВТРАТИВ СВІТ

▼ **Продовження.**
Початок на 4 стор.

Про глибину нерозуміння і недовіри нагадала мені недавня конференція в Пекіні. Щорічна Сяншанська конференція з безпеки – майданчик, де військові і політичні еліти Китаю говорять зі світом. Для людей Заходу це захоплюючий захід – майданчик, де голос європейців та американців має конкурувати за час і подіум з голосом таких країн, як Тимор-Лешті, Камбоджа, Монголія і, звичайно, союзника Китаю за інтересом, Росії. Обраною темою на 2016 рік був пошук «нової моделі міжнародних відносин». Підтекстом був меседж: Захід має визнати, що старий порядок вже в минулому і пора спільно з Китаєм зайнятися редизайном його заміни.

Західні розмови про узгоджену з Пекіном адаптацію існуючої системи не враховують, що йому потрібно щось абсолютно нове. Перш за все це Сполучені Штати, як сторонні щодо статус-кво у Східній Азії, повинні пристосовуватися до нових реалій. Система альянсів другої половини ХХ в. не підходить для геополітичних реалій епохи піднесення Китаю.

Якщо не брати до уваги окремих різких заяв про рішучість Китаю захищати свої інтереси в Південно-Китайському морі, мова господарів форуму звучала цілком примирливо. Китай шукає співпрацю з позитивною сумою і сповнений рішучості уникнути «пастки Фуکیدіда» – зіткнення між вже існуючою і новою потугою. Але новий порядок не може бути подібним до старого.

Але як же тоді він може виглядати? Подекуди можна

почути розмови про новий договір наддержав за зразком моделі Меттерніха на Віденському конгресі в ХІХ столітті. А може, про низку регіональних балансів сил на чолі з Китаєм і США? За менш оптимістичною версією замість порядку прийде просто напіворганізований безлад.

Все ж є і ще одна школа мислення – назовемо її реалізмом, прагматизмом або, скоріше, фаталізмом, – адепти якої говорять, що нічого спеціально робити не потрібно. Рано чи пізно цей багатополарний світ знайде нову рівновагу. Дозвольте країнам самим розібратися в своїх власних проблемах і конфліктах. В підсумку з'явиться новий баланс. Проблема в тому, що може виявитися пізно. Близький Схід вже палає, а Росія хоче перевернути в Європі встановлений там після «холодної

війни» порядок, але дійсно небезпечні точки перетину великих держав – у Східній Азії. Додайте до регіонального суперництва на Східно- і Південно-Китайському морях північнокорейську ядерну програму – і неважко побачити, як суперництво США та Китаю перетвориться в конфронтацію, а то і в щось гірше.

Світ є в точці перегину. Порядок, що склався після «холодної війни», організований навколо США як єдиної наддержави, глобальних інститутів західного правил і норм, еродується. Принцип верховенства сили виступає проти принципу верховенства права,

націоналізм – проти інтернаціоналізму.

Дехто думає, що простий факт економічної взаємозалежності врятує ситуацію, адже в разі конфлікту програють всі сторони. Але ця динаміка може працювати в іншому напрямку. Не випадково в останньому річному звіті МВФ політичні ризики названі головною загрозою світовій економіці. Ліберальна економічна система в першу чергу залежить від світової системи безпеки.

Філіп Стівенс,
«The Financial Times»,
зреферував О.Д., «Збруч»

Важкі питання віри

ЧИМ КАТОЛИЦТВО ВІДРІЗНЯЄТЬСЯ ВІД АНГЛІКАНСТВА?

Англійською Церквою називають Церкву, яка виникла в Англії після відлучення короля Генріха VIII і його відділення від Риму. Це відбулося в 1534 році. По суті, англійство виникло як «пом'якшена» форма протестантизму, яка полягала головним чином в запереченні першості Папи Римського.

Англійство охарактеризовано трьома основними елементами: підпорядкування Церкви державі (главою Англійської Церкви є англійський монарх); ерархічна структура, яка виключає Папу Римського, але зберігає інші щаблі священничого стану: дияконство, пресвітерство, єпископство і, нарешті, Prayer Book – збірник канонічних молитов, який є другим за значимістю священним текстом після Біблії.

Англійство має довгу і складну історію. Відразу після відділення від Римської Церкви воно розпалося на різні течії. Деякі з них в різні епохи більше наближалися до протестантизму, інші – до католицтва. У ХVІІ столітті послідовники кальвінізму, звані також пуританами, з одного боку сформувавши пресвітеріанську Церкву в Шотландії (яку, як і в реформованому кальвінізмі, очолює Синод), а з іншого боку – різні конгрегаціоналістські Церкви.

У ХVІІІ столітті завдяки проповіді братів Уеслі з'явився рух пієтизму, який започаткував засновану в 1784 році Методистську Церкву. У ХІХ столітті т.зв. «Оксфордський рух» на чолі з Ньюменом, Пьюсі і Кіблом намагався зблизитися з Католицькою Церквою, але безуспішно, в тому числі й через перехід Ньюмена в католицизм. Останнім часом надходить безліч прохань з боку англійців про приєднання до Католицької Церкви. Тому папа Бенедикт ХVІ заснував для цього спеціальні «персональні ординаріати».

Католицька Церква не визнає рукопокладання англійців. Англійські священники і єпископи не можуть здійснювати дійсне Таїнство Євхаристії, а також відпускати гріхи. Оскільки англійство являє собою протестантизм, хоча і в помірному вигляді, в ньому діє принцип «Sola Scriptura», а Святе Письмо інтерпретується вільно та індивідуально. І саме спотворення догматичного і морального характеру привело до того, що багато англійців сьогодні приєднуються до Католицької Церкви. Твердим стовпом віри залишається апостол Петро, якого Христос поставив скелею, точкою опори для віри кожного християнина: «І ти колись, навернувшись, утверджує своїх братів» (Лк 22,32).

Радіо Ватикан

ХТ ЗАХІД НЕ ЗРОБИВ НИЧОГО...

Секретар РНБО Олександр Турчинов, мабуть, єдиний політик в Україні, кому, в певний момент, несласанно «пощастило»: після втечі В. Януковича, прем'єра, ряду міністрів, губернаторів, мерів та інших чиновників, в його руках, фактично, була зосереджена вся влада в країні. «Кривавий пастор» – саме так охрестили Турчинова ЗМІ за поребриком – став одночасно і головою парламенту, і координатором роботи уряду, і виконуючим обов'язки президента, але – не скотився в диктатуру. Більш того, він навіть не спробував утримати хоча б частину своєї майже абсолютної влади – і не став кандидатом на виборах президента.

Весь південний схід горів, Київ горів. І якщо центр Києва горів в прямому сенсі (шини, авто, окремі будівлі), то південний схід – в переносному, але ця пожежа була набагато небезпечніша. Тому що, за технологією російських спецслужб, т.зв. «російська весна» повинна була розірвати Україну на шматки. У нас ще не було сформовано уряду, а російським спецназом вже були захоплені будівлі парламенту і уряду Криму. Ось в таких умовах потрібно

було приймати рішення. Потрібно було починати відновлення вертикалі влади, реформувати силовий блок, практично з нуля будувати армію.

Період Революції Гідності і, в подальшому, початок військового протистояння з Росією, часто порівнюють з періодом становлення української державності в 1917–1921 роках. Але, на відміну від подій столітньої давності, два роки тому ситуацію вдалося утримати. В тому числі,

за рахунок того, що вдалося утримати різношерстий парламент, більшість в якому склали соратники президента, який щойно втік.

► **Чим ви взяли парламент?**

Олександр Турчинов: В парламенті була на той час цинічна, жорстка більшість, яка раніше була готова виконувати будь-які команди Януковича, голосувати за арешт всієї верхівки опозиції. В основі цієї більшості – Партія регіонів, яка формувалася фактично однією людиною,

Януковичем, за принципом особистої відданості і внесення багатомільйонних ресурсів за прохідні місця. З іншого боку, комуністи, які їм у всьому підспівували і підігравали – цинічні, безпринципні, виключно проросійські. Таких депутатів була велика частина парламенту. А на вулицях Києва – люди, які потребують відповідальності за пролиту режимом Януковича кров, люди, готові розтерзати як комуністів, так і регіоналів.

Але, незважаючи на це, необхідно було змусити парламент працювати. І це було найголовніше і найскладніше завдання. Комуністи і регіонали могли просто розбігтися, злякавшись, наприклад, спроб захоплення ВР, коли кидали каміння, били вікна. Але, якби вчо-

рашня більшість розбіглася, парламент не зміг би функціонувати і в країні не залишилося б жодної легітимної влади. В умовах, що склалися на той момент, парламент залишався в Україні єдиною легітимною владою. Якби упав парламент, то ні відновити виконавчу владу, ні створити армію, ні провести мобілізацію, ні прийняти закони, що утримали і зберегли країну незалежною державою, було б неможливо.

Я раніше ніколи про це не розповідав, але було кілька випадків, коли мені в кабінет дзвонили з вулиці з повідомленнями, що натовп людей біля парламенту схопив депутата-регіонала і тягне вниз по Грушевського, щоб «повісити на Майдані»...

▼ **Продовження на 6 стор.**

ЗАХІД НЕ ЗРОБИВ НИЧОГО...

▼ **Продовження.**
Початок на 5 стор.

І я вискакував зі своїми помічниками і буквально в бійці виривав їх, щоб не допустити самосуду і утримати голосуючий парламент. А, уявіть, якби хтось в такій ситуації загинув? Український парламент просто б перестав працювати. Я, може, надто жорстко, але відверто говорив зі своїми вчорашніми опонентами: що, якщо вони будуть голосувати за закони, які потрібні Україні, я їх на «розтерзання» не віддам.

► **Грали на страсі й один страх в них перемагав інший?**

О. Турчинов: Не буду говорити, що залякував. І, треба сказати, що парламент почав тоді працювати досить ефективно.

► **Такий собі жорсткий спікер воєнного часу?**

О. Турчинов: У мене просто не було іншого вибору. З іншого боку, я змушений був і блефувати в чомусь. Адже у мене парламент був абсолютно захищеним. Два місяці поспіль Раду, на моє прохання, як колишнього начальника Штабу Майдану, охороняла одна з сотень Самооборони Майдану. Я попросив патріотично налаштованих хлопців не розпускати сотню і взяти під охорону парламентську будівлю, при цьому вони не були навіть озброєні. Іншого реального захисту у мене просто не було. Тому що тоді не було ні міліції, ні СБУ, ні армії. Одні втекли, інші вичікували чим все це закінчиться.

► **І наскільки якісні зміни відбулися за два роки?**

О. Турчинов: За дуже короткий історичний період Україна, стартувавши практично з нульової точки, має, на сьогодні, одну з найбільш боєдатних армій в Європі. Росія зрозуміла, що не зможе поставити Україну на коліна. Вони не змогли цього зроби-

ти в 2014 році, тим більше, не зможуть зараз. Боездатна армія характеризується не чисельністю, а готовністю і здатністю виконувати бойові завдання. Скажу відверто: не всі радісно сприймають посилення нашого військового потенціалу, і ми змушені спиратися в осно-

військову допомогу. Я прекрасно розумів, що ніякі дипломатичні зусилля не зупинять агресію Росії, вона буде лічитися тільки з силою.

Ми почали підготовку військ і їх перекидання з заходу на схід. Я підписав Указ про мобілізацію. Була створена Нацгвардія, в МВС

з 2015 року. Ми закриваємо всі основні потреби в техніці і озброєнні наших збройних сил, Нацгвардії, всіх силових структур. Українські підприємства виробляють багато позицій: починаючи від пістолетів і автоматів і закінчуючи бронетехнікою і потужними ракетними

гій. Історія набуття ним державності і незалежності дуже схожа на нашу.

Коли Господь дав юдеям обіцяну землю, вони послали туди шпигунів-розвідників. Коли ті повернулися, стали розповідати, що ця земля у владі велетнів, у них найсучасніша зброя, їх фортеці неприступні і т.д. Але Господу треба довіряти. Він сказав: «Це ваша земля, ви повинні її отримати, ви повинні за неї боротися». Рабське нутро, рабська психологія, що формувалася довгі роки – у стародавніх євреїв в єгипетському полоні, а у нас – в російському, не дала можливості відразу отримати дану Богом землю, свободу і незалежність. В результаті Господь змусив цей народ 40 років поневірятися по пустелі, щоб позбутися рабської психології. А коли прийшло нове покоління, яке не знало рабства, воно взяло свою землю.

Що таке рабська психологія – це внутрішнє боягузтво, невіра в свої сили, бажання отримати щось за чужий рахунок, за чиєюсь спиною сховатися, відсидітися. Але Господь каже, що боягузтво – це страшний гріх. Потрібно вичавлювати з себе раба. Творець зробив людей вільними. Він благословив Україну, дав нам кращу землю, силу, розум. Треба вірити і довіряти Йому. Якщо Він з нами, хто зможе протистояти нам?

► **Ви знаходите час читати проповіді (п. Турчинов є проповідником євангельсько-баптистської Церкви-Ред.)?**

О. Турчинов: Скажу чесно – в опозиції часу для цього було набагато більше. Коли буваю в церкві, використовую цю можливість, як для проповіді, так і для спілкування з братами і сестрами... Але віруюча людина повинна служити Господу не тільки в церкві, а на будь-якому місці, де б не перебувала.

Розмову вела
Тетяна Урбанська, УНІАН

вному на свої сили і виходити з пріоритету наших національних інтересів.

У 2014 році, коли був колосальний дефіцит часу, фінансів, матеріальних ресурсів, зброї, всього... я провів велику кількість переговорів з нашими закордонними партнерами. Нагадував їм про Будапештський меморандум, говорив, що потрібно допомогти. Але наші партнери плескали по плечу і говорили, мовляв, тримайтеся, ми будемо впливати на Росію дипломатичним шляхом. Мене постійно просили не брязкати зброєю, не проводити мобілізацію, в загальному – «не провокувати Росію». Мені дали чітко зрозуміти: якщо збройні сили РФ вторгнуться на територію континентальної України, нам не зможуть надати

почали формуватися добровольчі батальйони... Темпи першої мобілізації я розраховував за кількістю берців, які зможуть випустити наші підприємства. Вояків просто не було в що взяти!.. Сьогодні ми знаходимося в ситуації, коли у нас є чим воювати і є кому воювати. Хоча жодної одиниці летальної зброї ми від наших партнерів до сих пір не отримали.

► **А ми самі вже виробляємо якісь аналоги?**

О. Турчинов: Сьогодні ми виробляємо широкий спектр зброї і військової техніки. У 2014-му ми заклали основи, і запустили процеси. Це – виробництво, це вимагає часу. Звичайно, не можна було за березень або квітень 2014 року все відразу відновити. Реальні результати оборонпром почала давати вже

комплексами.

► **Як віруюча, як релігійна людина, ви бачите в Святому Писанні відповіді на питання про те, що зараз відбувається з нами? Які висновки нам слід зробити, і чи є в Біблії рецепти подальших дій для України?**

О. Турчинов: Біблія для того і передана людям Господом, щоб людина завжди могла знайти відповідь на виклики і проблеми. Якщо аналізувати історію, то виклики, проблеми, завжди були у людей дуже подібними. Масштаби могли бути різними, але суть одна. Агресія, підступність, підлість, зрада, жадібність і боягузтво, на жаль, були завжди. Наприклад, в Старому Завіті, де описується історія староврейського народу, можна знайти багато анало-

Українці в Німеччині

СВЯТО У ГАЙЛЬБРОННІ

23 жовтня Преосвященний Владика Кир Петро Крик провів канонічну візитацію філії Парафії Святого Василя Великого у Гайльбронні.

Гайльбронн (Heilbronn) – місто на південному заході Німеччини, належить до землі Баден-Вюртемберг. Населення становить більше 120 тисяч осіб. У місті розвинені машинобудування, хімічна, паперова, харчова промисловість. Гайльбронн має порт на річці Неккар, тут також знаходяться соляні копальні, розвинене винороб-

ство. У місті розташований університет.

Мешкає тут і чимало українців. До Штутгарту від Гайльбронну більше 50 кілометрів. Тому у 2012 році було досягнуто домовленість щодо богослужіння в протестантській церкві Святого Хреста. Тут вже більше трьох років регулярно правиться

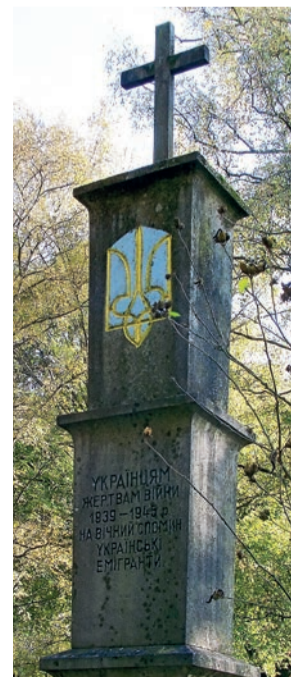
українська літургія та відбуваються українські зустрічі. На кладовищі у Гайльбронні стоїть братська могила українців – жертв II світової війни. Кожного року на Свято всіх Святих священник Роман Врущак служить там панахиду, а місцеві українці доглядають за пам'ятником.

За українською традицією

хлібом-сіллю зустрічали дорогого гостя настоятель отець-мітрат Роман Врущак, парафії Марія Михальцевич та Роман Тарасов. Вітали Владика пастор Альбрехт Вайн і католицький декан Гайльбронну Вальтер Елсер. Звернулася з вітальним словом і парафіянка Анастасія Козак.

Після привітання урочисто пройшла Свята Архирейська Літургія, яку відправили Кир Петро Крик та отці Роман Врущак та Андрій Радик. З піднесеним настроєм співали піддиякон Андрій Мельничук та дяк Наталія Бондар.

▼ **Продовження на 7 стор.**

СВЯТО У ГАЙЛЬБРОННІ

▼ **Продовження. Початок на 6 стор.**

і творення Церкви: «Мусимо поглиблювати свою віру, мусимо жити з Божого Слова – Святого Письма, книги, яка має бути постійно відкритою, з якої маємо черпати Божу мудрість». Він звернувся до вірних із закликом в цей надзвичайний ювілейний Рік Божого милосердя не забувати про добрі діла та вчинки милосердя.

Кир Петро відзначив, що Парафія Святого Василя Великого стає кращою, кількість людей більшає. Він запропонував вірним обрати покровителя церковної громади та кожен рік робити в день його пам'яті храмове свято. Кир Петро

пообіцяв обов'язково приїхати до Гайльбронну на Храм і наступного року. Слухаючи проповідь Владика наших сердець наповнювалися радістю, миром та любов'ю, ми були щиро вдячні Кир Петру за батьківське слово.

Закінчилася Архиерейська літургія традиційним «многочиттям».

Зала громадського центру перетворилася на українську світлицю. Тут і українська символіка, рушники і виставка українських книжок. Відбувся святковий концерт. Жіноча вокальна група під керівництвом піаністки Наталії Гирутг виконала віночок українських пісень,

Катя Гирутг зіграла на скрипці, Галина Слобан майстерно прочитала вірш Ліни Костенко, а Сергій Кошелев представив власну реп-композицію. Привітав присутніх і голова Української спілки Штутгарту Роман Колодій.

Потім відбувся урочистий обід. Щира подяка всім, хто доклав своїх зусиль для організації зустрічі, створенню затишної атмосфери для спілкування, зокрема Анастазії Козак, Ярославі Лаврик, члену Парафіяльної ради Марії Михальцевич та іншим. Закінчилося свято спільним виконанням пісні Тараса Петриненка *Господи, помилуй нас*. Усі ми були зворушені до глибини душі.

Для «ХГ» Дмитро Мірецький, Штутгарт

У своїй проповіді Кир Петро відзначив, що завдяки екуменічним контактам у Гайльбронні є можливість разом прославляти Господа

Бога. Єпископ звернувся до громади з духовною наукою, торкаючись аспекту віри кожної людини та її особистої відповідальності за розвиток

ХГ

«Я ОСТАННІЙ ВЖЕ РАЗ ПОДИВИВСЯ НА ТЕ ВСЕ, ЩО ТАК ВІРНО КОХАВ...»

(Пам'яті усопшого Івана Галабурди)

Народився 16.4.1925 року в селі Старе Брусно (відомий центр каменярства) в Любачівському повіті. Був найстарший з дітей в родині Агафії Лис та Григорія Галабурди. Наймолодшою була сестра Єва (Леся).

Родина мами, Лис, була власником однієї частини бруснянського кар'єру. Григорій Галабурда був учнем відомого тоді в Галичині Григорія Кузнецевича. Він часто приходив до родини Галабурдів. Іван змалку приглядався до різьби на камені не тільки свого батька, а й інших майстрів в селі. І допомагав батькові різьбити хрести, розп'яття на пам'ятниках. В більшості робили пам'ятники на цвинтарі і на горі біля хати. Хист до різьбарства залишився в нього на все життя.

Старе Брусно – патріотичне село, в якому відбувалися в читальні концерти з різних нагод. Вся родина Галабурда-Лис була співучою і співали в сільському хорі.

Іван Галабурда закінчив початкову школу в присілку Брусно – в Хмелях. В Горинці Іван не закінчив навчання в гімназії, бо родину виселили до Бесарабії. Там призначили його до тракторної бригади М.Т.С. на науку причепником. З Бесарабії родина Галабурдів вернулася до Брусна Старого 5.5.1942 року. Татові запам'яталося це виселення на все життя. Він часто розповідав про злидні, яких там зазнали всі вихідці зі Старого Брусна й околиць. Є описи тата і його друга Дмитра Ласевича з того виселення. З часом їх опублікуємо.

Весною 1943 року Іван Галабурда вступив до ОУН.

Його псевдо було «Бистрий», «Мирон». Провідником там був Теодор (Федір) Ребіш, псевдо «Заруба», районний провідник округи Закерзоння. Він приїжджав в 1943 році на фестини до Брусна Старого. Дав наказ збирати зброю, амуніцію й однострої в бункерах довкола Брусна, залишені там москалями. Хлопці збирали і передавали для тамтешніх вояків УПА.

Німці депортували Івана на роботи в Німеччині. Попав він до фабрики Deutsche Sprengchemie Kraiburg – фабрика амуніції, яка знаходилася в бункері (під землею). Працював при машині-пресі для вибухового порошу. Возили робітників з табору ч. 154 Muehldorf, який був обгороджений колючим дротом. І табір і фабрика були бомбардовані, внаслідок чого згинуло там 150 українських жінок, які були поховані на цвинтарі в Крайбурзі. Тато часто згадував тих жінок. Вже кілька років минуло, як сліду з того цвинтаря немає.

В 1945-у році, по капітуляції Німеччини, Іван Галабурда з деякими друзями попав до табору втікачів UNRRA, в Крайбурзі. Таборове життя було таке, як і у всіх таборах в Німеччині. Постала Спілка Української Молоді, жіночі організації, садочок для дітей. Там запізнав він Паранню Гриців. Разом працювали у всіх організаційних заходах в таборі і, очевидно, маючи прекрасні голоси, співали.

Іван Галабурда приїхав до Бельгії 25.6.1947 року. Вписано його до книги населення Генку 26.6.1947 року. Привіз зі собою дві валізки книжок бібліотеки таборового СУМ-у, які довго збері-

галися в домівці спільноти в Звартберзі. Відтак слідувало створення церковно-організаційно-громадського життя, де він з мамою, яка приїхала до Бельгії 05.11.1947 р., були провідними постатями. Сотні знімок, які в нас збереглися зі Здвигов, концертів, походів на Крайові Імпрезі вказують на їх організаційну діяльність. Знімки – це свідки чи затвердження історії суспільства.

Він був першим головою СУМ-у, а потім чергувався зі своїм другом Михайлом Романюком, бо обидва були провідними членами громади в Звартберзі (Генку). Організувалися концерти, виставки, доповіді-реферати, які він, наш тато, виголошував на різних академіях.

Іван Галабурда організував численні поїздки громадськості на Здвиги Українців в Бельгії й різні т.зв. туристичні прогульки по Бельгії, Голландії.

Був активним членом бельгійської профспілкової організації ACV. Був створений український відділ для охорони прав робітників, зокрема, вуглекопів в бельгійських копальнях. Іван Галабурда очолював роками цей відділ, брав участь у вишколах, конгресах профспілкової організації. Цим відділом у співпраці з Об'єднанням Українок Бельгії були організовані концерти і ювілейні відзначення спільноти за участю мистецьких одиниць з Великої Британії, Голландії й України.

З близькими друзями, панством Шарлоте, Кирилом Гайдамахою і Мироном Ходоровським, їздили оглядати будови і площі, які б можна

було викупити для Громади з метою ведення власної господарки. Вона була конче потрібною. І так вибір впав на стару ферму, яка знаходилася на 10 гектарах землі, недалеко містечка Франкошамс. При кінці грудня 1965 року підписали контракт і розпочалися будівельні, ремонтні праці на Франкополі. Іван і Параня Галабурда були одними з перших працівників на Франкополі. 24.9.2016 року ми відзначили 50-ліття введення Франкополя в дію, й Іван Галабурда був там присутнім – єдиний з тих численних працівників-будівельників, реставраторів. Так вийшло, як в пісні співається: «Я ОСТАННІЙ ВЖЕ РАЗ ПОДИВИВСЯ НА ТЕ ВСЕ, ЦО ТАК ВІРНО КОХАВ».

Іван Галабурда, маючи прекрасний голос, тенор, співав в хорі бельгійсько-фламандської Парафії Католицької церкви Звартбергу, в громадському хорі, а вже потім в хорі «Боян», хорі «Тисячоліття». Співав в бельгійському хорі «ЛЮКА», в популярному хорі колишніх вуглекопів і в словінському хорі «Сломчек». Іван Галабурда був організатором танцювального гуртка «Полтава», який залишив неабияку славу серед бельгійців й інших національностей своїми частими виступами.

Свій захований талант різьбити на дереві він проявив знов, коли після 28 років праці в копальні вугілля пішов на пенсію. Писав з дітьми писанки, завдяки чому майстриною стала дочка Оля.

Багато можна писати про все те, що відбувалося в хаті покійних наших батька й мами: візити гостей, письменників, артистів, співа-

ків, художників, депутатів ВР України й обласних рад, 14 поїздок в Україну, створення Комітету Допомоги дітям в Україні й приїзди дітей до Бельгії, присутність тата і мами біля Верховної Ради України 24.8.1991 року, коли проголошувалася незалежність України. Чисельні фотографії – свідки всіх згаданих подій.

Українська преса, газети, журнали з України й діаспори, сотні книжок були постійною літературою не лише Івана Галабурди, але всієї родини. Тато дуже переймався подіями в Україні, війною на Східній Україні і все дуже тужив за кожною жертвою, полеглими на війні вояками.

Покійний хіба останній з могіканів, засновників українського суспільно-громадсько-політичного життя в Бельгії, зокрема Лімбурцини, втікачів-емігрантів, які після II світової війни багато зробили для розвитку держави, в якій вони знайшли притулок і проживали довгі роки. Іван Галабурда був не тільки відомий в українському суспільстві, але і в бельгійсько-фламандській громаді нашого міста й околиць.

Вічна Йому пам'ять!

Марічка Галабурда-Чигрин

ДО ЗДОРОВОГО ГЛУЗДУ БРАТІВ-ПОЛЯКІВ

Освіченими, із гарною риторикою, витриманою у добром стилі, – але маргіналами, бо їхні дії та їхня мета – негідні. Вони потоптали молитву примирення, взаємного пробачення і порозуміння, вчинену лідерами польської і української католицьких Церков. Вони «помножили на нуль» офіційний акт поєднання, вчинений президентами обох країн. Їм подавай і утвердуй односторонню, підтасовану правду – вигідну «кресов'якам» та іншим профашистським польським середовищам, що становлять ядро електорату правлячої партії.

Такі інфантильні спроби існували завжди, але відповідальні сили польського суспільства тримали ці вередливі забаганки в рамках пристойності та здорового глузду. А тепер дитина, яка довгі роки гемзала, вимагаючи небезпечно іграшку, нарешті вирвалася з-під опіки і здобула таку силу, що скрутила своїм опікунам руки і заткнула кляп у рота. Нейтралізувавши здоровий глузд, маргінали почали із своєю шовіністичною іграшкою серйозну вибухонебезпечну гру.

Небезпека не лише у руйнуванні порозуміння і свєрідного антиазійського союзу з українцями. Набагато більшою небезпекою є деморалізація і маргіналізація польського суспільства. Коли християнські цінності та загальнолюдська мораль підпорядковуються хибному розумінню національної вигоди, поєднаному з егоїстич-

Поляки щораз інтенсивніше руйнують багаторічний здобуток своїх найвидатніших культурних та інтелектуальних постатей, що будували порозуміння з українцями. Кропітка праця Гедройця в Парижі та його однодумців, заклики і молитви Святого Івана-Павла II, позиція лідерів «Солідарності» Леха Валенси, Яцека Куроня, Адама Міхніка і багатьох інших – все це зневажено агресивними маргіналами від політики.

ним, одностороннім розумінням «історичної справедливості».

На даний час в Європі існують лише два народи, які воюють із мертвими, державною політикою яких є стирання пам'яті про невідомі їм інтересам події та людей. Коли руйнують пам'ятники, могили чи цілі цвинтарі своїх мертвих ворогів, або жертв власного терору, або просто людей, які колись володіли цією землею як автохтонне населення чи проживали на ній. Росія поруйнувала німецькі, австрійські, польські,

єврейські, татарські, українські, вірменські могили і пам'ятники. Щоб стерти пам'ять про цих людей, адже якщо якусь землю росіяни загарбали – то тут завжди була Росія. Але то Росія – фактично азійська держава, частину якої лише умовно вважають європейською. І одержавлене російське християнство не здатне мати якогось здорового морального впливу на суспільство.

Другою країною, яка воює з мертвими, стала Польща. Європейська католицька країна з давніми християнськими тра-

диціями, член Європейського Союзу. Однак на практиці її християнство виявилось досить умовним. Німецьких пам'ятників чи могил на «західних кресах» поляки, звісно, вже не руйнують. Але не з етично-моральних причин, а банально бояться «дістати по зубах». От на «східних кресах» у них вольниця – бо що їм зробить знекровлена війною Україна? Тут можна цілком безпечно бити якнайболучіше. Лиш не розуміють затяті месники, що другим кінцем вони б'ють по власній репутації, а також – по власному майбутньому. Бо яке

◀ Верхрата, Закерзоння, Польща. Зруйнований вандалами пам'ятник українцям, загиблим у роки II світової війни, в тому числі і воїнам УПА

може бути майбутнє у нації вандалів, у тих, хто валить хрести на цвинтарях, хто масово плюндрує могили і пам'ятники?

Ми задрили згуртованості поляків – от, у них моноетнічна нація і всіх об'єднує Римо-Католицька Церква. Але чи може бути добрим провідником народу Церква, духовні пастирі якої щораз більше грузнуть в неправді, а окремі з них стали провідниками маргіналів і вандалів? Яка мовчить на зло, вчинене її вірними, мовчки (а може, дехто навіть із прихованою втіхою) спостерігає руйнування (християнських!) могил. Яка толерує історичні маніпуляції та брехню. Для якої прозелітизм та польський шовінізм виглядають, можливо, важливішою місією на українських теренах, аніж проповідь Слова Божого.

Братове поляки, «схамєніться, будьте люди!». «Пара-

солька» НАТО і ЄС захистять вас від зовнішнього ворога, з яким ми мусимо боротися наодинці. Але жодні парасольки не захистять від моральної деградації. А це страшніше від економічної кризи чи військової агресії. Ви справді європейська нація, із добрими традиціями, що має гідних історичних вчителів та провідників. Звільніться від угару ненависті та брехні. Відкиньте фальшивих пророків, самі оцініть ситуацію і згадайте про моральні основи, самотійно почитавши Святе Письмо. Самостійно, бо лише так можна зрозуміти, що ненависть і протистояння – безперспективні.

Сила і правда – у примиренні, взаємному прощенні та порозумінні. Не змушуйте українців пригадувати вам тисячократні злочини ваших предків – бо вжахнетеся від їхньої жорстокості та підлості. У власній свідомості та зовнішній репутації із нації-жертви ризикуєте перетворитися у націю-злочинця. І тоді внаслідок великого болю ви можете втратити повагу до багатьох своїх предків, або, піддавшись захисній реакції, безповоротно погрузнете в історичній брехні. Видається, що у складній ситуації, яка щораз виразніше проявляється у Європі, було би набагато вигідніше повернутися до формату порозуміння з українцями, взаємно собі пробачити і разом будувати гідне європейське майбутнє.

**Богдан Панкевич,
«Збруч»**

ХГ

Вітаємо ПАНА АНДРІЯ КУЦАНА!

Наш парафіянин, п. Андрій Куцан був нагороджений Президентом України Петром Порошенком ювілейною медаллю «25 РОКІВ НЕЗАЛЕЖНОСТІ УКРАЇНИ». В президентському указі зокрема написано: «За вагомий особистий внесок у зміцнення міжнародного авторитету Української держави, популяризацію її історичної спадщини і сучасних надбань». Церемонія вручення нагороди відбулася в катедральному храмі Покрова Богородиці і св. Апостола Андрея Первозванного в Мюнхені. Вручав Надзвичайний і Повноважний Посол України в Німеччині п. Андрій Мельник.

**Гратулюємо Вам, пане Андрію
і бажаємо многих літ у здоров'ї!**

Редакція «ХГ»

ХРИСТІЯНСЬКИЙ ГОЛОС

CHRISTLICHE STIMME
Ukrainische Kirchenzeitung
Schönbergstrasse 9
D-81679 München

Inhaber, Herausgeber und Verleger: Apostolische Exarchie
für katholische Ukrainer in Deutschland und Skandinavien

D-81629 Postfach 86 02 69 Druck: Kolo UA-82100
Drohobytsch Tel. +380 3244 29060

Погляди авторів не завжди відповідають поглядам редакції. Редакція в потрібі скорочує і мовно виправляє надіслані статті.
Газета виходить двічі на місяць.

Chefredakteur: Roman Kryk
Stellvertretender Redakteur: Bohdan Pidlisetsky
Telefon: +49 (0) 89 997 28 38 11
Telefax: +49 (0) 89 997 28 38 4
christl.stimme@t-online.de;
ukrainische-kirche@t-online.de;
www.ukrainische-kirche.de

Річну передплату (Unkostenbeitrag)
46,- Euro переказати на конто: Apostolische Exarchie
LIGA-Bank München
Konto-Nr.: 40 21 03 257
BLZ 750 903 00
IBAN: DE 64 7509 0300 0402 1032 57
BIC: GENODEF1 M 0 5